

Arrest

**nr. 55 650 van 8 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op onbekende datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 21 december 2009 België binnen en dient op dezelfde datum een asielaanvraag in.

Op 19 mei 2010 dient verzoeker samen met zijn echtgenote en dochter een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 17 september 2010 dient verzoeker hierop aanvullingen in.

Op 8 oktober 2010 geeft de arts-attaché haar advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen aangehaald door verzoeker.

Op 19 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19/05/2010 werd ingediend door

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

De aangehaalde medische problematiek wordt niet aanvaard als grond tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Op basis van de beschikbare medische gegevens stelt de controlearts (zie bijgevoegd medisch verslag van 08/10/2010 in bijgevoegde gesloten omslag) dat de aangehaalde medische aandoeningen, hoewel deze beschouwd kunnen worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst aangezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst, met name Armenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De controlearts stelt eveneens in haar verslag dat betrokkene kan reizen. Uit beschikbare medische gegevens blijkt niet dat hij momenteel gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of een actuele medische contra-indicatie om te reizen. Aanwezigheid van zijn familie is wel aan te bevelen. Betrokkene kan hiervoor rekenen op zijn echtgenote en dochter.

Aangezien behandeling en opvolging voor de aandoeningen beschikbaar zijn, stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen. Uit informatie waarover DVZ beschikt (zie administratief dossier + medisch advies) blijkt dat de gespecialiseerde zorgen in Armenië gratis zijn op voorschrift van de huisarts. Dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoeningen van betrokkene opgenomen is op de lijst voor gratis zorgen.

Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende

behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene

gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...).”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient ambtshalve na te gaan of het beroep ontvankelijk is *ratione temporis*.

Artikel 39/57 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat een beroep tot nietigverklaring dient te worden ingesteld binnen de dertig dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

De termijn van dertig dagen, bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoeker persoonlijk werd ter kennis gebracht maar blijkt niet wanneer dit gebeurde. De verwerende partij werpt geen exceptie op in dit verband.

Aangezien uit de stukken van het dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoeker persoonlijk ter kennis werd gebracht door tussenkomst van de gemeente en niet werd verstuurd met de post, is het onmogelijk om na te gaan op welke datum de kennisgeving geschiedde.

Er wordt aangenomen dat het beroep tijdig werd ingediend. Het beroep is ontvankelijk *ratione temporis*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en manifeste beoordelingsfout van de verwerende partij; schending van het art. 3 EVRM

4.1.1.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde overheid.

4.1.2.

in casu dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing op diverse plaatsen intern tegenstrijdig is,

A)

Op de eerste plaats stelt de verwerende partij immers enerzijds dat verzoeker "wèl aan een aandoening lijdt die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt", maar stelt vervolgens in dezelfde zin dat dit "geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling", gezien deze behandeling beschikbaar zou zijn in het herkomstland.

In de volgende paragraaf stelt verwerende partij dat het land van herkomst van verzoeker 'geen systeem van sociaal zekerheid kent'! Medische zorgen zouden enkel gratis zijn voor sociaal zwakkere groepen of wanneer de betrokken ziekte voorkomt op een lijst voor gratis zorgen.

B)

De verzoeker zou derhalve volgens de beschikbare informatie (zie verder meer) recht hebben op gratis medische zorgen.

Deze gevolgtrekking houdt evenwel geen rekening met de psychologische opvolging die de verzoeker behoeft. Inderdaad in hetzelfde verslag wordt bevestigd dat de psychologische opvolging wel te betalen is.

BESLUIT

Er is derhalve wel degelijk een interne tegenstrijdigheid waar te nemen aangezien aan de ene kant gemotiveerd wordt door de behandelende arts dat de behandeling beschikbaar is en zelfs gratis, doch aan de andere kant uit het oog verloren wordt dat de noodzakelijke psychologische opvolging wel te betalen is !

4.1.3.

Het moge duidelijk zijn dat geen rekening gehouden is met de noodzakelijke psychologische therapie.

De behandelende arts stelt bij aanvang van zijn verslag dat hij geen rekening houdt met de attesten van de psycholoog aangezien deze geen medische attesten betreffen.

Het niet in overweging nemen van deze attesten impliceert dat de behandelende arts bij het beoordelen van de noodzakelijke behandeling geen rekening houdt met de noodzakelijkheid van een psychologische opvolging !

Kortom de behandelende arts heeft geen volledige benadering gemaakt van de noodzakelijke therapieën.

Nochtans geeft de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen in de bestreden beslissing dat de aanvraag in het licht van art. 3 EVRM bekeken dient te worden opdat vermeden wordt dat de verzoeker onderworpen zou worden aan een vernederende behandeling ingevolge het gegeven dat een behandeling in het land van herkomst niet voor de betrokken persoon voor handen zou zijn.

Hier faalt de bestreden beslissing manifest aangezien de attesten van de psycholoog niet in overweging genomen werden en er derhalve niet beoordeeld werd of de psychologische opvolging noodzakelijk is.

Bovendien blijkt uit het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de psychologische opvolging te betalen is. Bijgevolg, de verwerende partij spreekt zich op die manier tegen, aangezien deze er vanuit gaat dat de verzoeker wel naar zijn herkomstland kan terugkeren voor behandeling aangezien de nodige medische zorgen er gratis (zonden) zijn, aangezien deze zorgen opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen ".!!!

4.1.4.

De verwerende partij steunt zich bovendien op een correspondentie met een zekere professor A. B. dd. 16.12.2008!!!

Noch deze correspondentie, noch de lijst met zorgen waarvan sprake in de bestreden beslissing worden voorgelegd.

Verzoeker kan enkel vaststellen dat de correspondentie van ruim 2 jaar voor de huidige aanvraag van verzoeker dateert en dus ruim gedateerd is.

Niet alleen is de verwerende partij dus bijzonder onzorgvuldig geweest bij het nemen van de beslissing, zij heeft ook nog eens een manifeste beoordelingsfout gemaakt door gebruikt te maken verouderde informatie die in casu bovendien volkomen irrelevant is, aangezien zij, voor zover verzoeker uit de bestreden beslissing kan afleiden, niets zegt over de (specifieke) behandeling van de aandoeningen van verzoeker in het land van herkomst.

4.1.5.

Verder meent de verwerende partij te mogen stellen dat de arts-attaché in zijn verslag dd. 08/10/2010 zou gesteld hebben dat de verzoeker zou mogen terugreizen naar het land van herkomst, terwijl dit op geen enkele manier afgeleid kan worden uit bovenvermeld verslag.

Ook hier is de verwerende partij onzorgvuldig tewerk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst in dat verband naar het medische getuigschrift van zijn behandelende arts die met kennis van zaken geoordeeld heeft dat de verzoeker een medische behandeling moet volgen en dit bij voorkeur in België."

Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel: Schending van het motiveringsplicht: artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur

Conform bovenvermelde artikelen moeten de motivering draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J. T. T. 2003, afl. 867, 393).

Artikel 9bter VW laat verzoeker toe om in bijzondere medische omstandigheden de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België in te dienen.

Aangezien de bestreden beslissing, zoals supra vermeld, vol met interne tegenstrijdigheden staat en verwerende partij bovendien nagelaten heeft om de stukken voor te leggen waarop zij zich steunt, weet verzoeker tot op heden nog steeds niet wat de reden(en) is/zijn voor de ongegrondheidsverklaring van zijn aanvraag.

Het enige dat uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden is dat verwerende partij een aantal veronderstellingen meent te mogen doen.

Zulke veronderstellingen vormen op zich echter geen rechtsgrond om een beslissing te nemen.

De loutere verwijzing naar de individuele situatie van de betrokkene, om tot de bestreden beslissing te komen, zonder de elementen individueel te bekijken over de grond van de zaak, kan onmogelijk een afdoende materiële motivering zijn,

Door zich enkel te beroepen op een aantal eigen veronderstellingen, schendt de verwerende partij de materiële motiveringsverplichting en het motiveringsbeginsel.

Er is aldus geen afdoende materiele motivering, waaruit blijkt dat ia liet individueel geval van verzoeker er elementen voor handen zijn om de naar voor gebrachte stukken als onvoldoende te aanschouwen. Minstens is deze schending van de motiveringsverplichting aanwezig waar de bestreden beslissing aangeeft dat uit de door verzoeker opgesomde elementen in de aanvraag wel kan afgeleid worden dat hij aan een aandoening lijdt die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, maar dat dit niets afdoet aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter VW.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij inzake het eerste middel dat uit lezing van de toelichting bij het middel blijkt dat verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de beslissing en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven ervan. De bestreden beslissing verschaft verzoeker voldoende inzicht om hem toe te laten de nuttigheidsafweging te maken om eventueel een beroep in te stellen, de beslissing is genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld.

De gemachtigde van de staatssecretaris baseert zijn beslissing op het duidelijke medisch advies van de ambtenaar-geneesheer en op de stukken van het dossier. De ambtenaar-geneesheer heeft de situatie van verzoeker onderzocht en in zijn advies de behandelingsmogelijkheden in Armenië besproken. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden en zijn beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Inzake de psychologische opvolging en de attesten van de psycholoog stelt de verwerende partij dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies uitdrukkelijk heeft gesteld dat de voorgelegde attesten van een psycholoog geen medische attesten betreffen, deze werden dan ook niet in overweging genomen. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt er vervolgens een omschrijving gegeven van de psychologische problemen van verzoeker en wordt verder ingegaan op de psychologische problematiek waarbij ook de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Armenië worden bekeken. Er werd dus, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wel degelijk rekening gehouden met psychologische behandelingsmogelijkheden in Armenië.

Waar verzoeker een schending voorhoudt van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), wijst de verwerende partij er met verwijzing naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof op dat onder foltering in de zin van dit artikel wordt begrepen *“die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht”*. In casu is er volgens de verwerende partij geen sprake van zulke handelingen en legt verzoeker geen concrete gegevens of bewijskrachtige stukken voor.

Betreffende de toegankelijkheid van de medische zorgen wijst de verwerende partij erop dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de hulp van de IOM.

Inzake de e-mail van professor A.B. en de lijst met zorgen wijst de verwerende partij erop dat al deze stukken zich in het administratief dossier bevinden, zodat verzoekers beschouwingen feitelijke grondslag missen. Verzoekers beschouwingen dat de correspondentie met deze professor zou dateren van ruim twee jaar voor huidige aanvraag kunnen niet worden aangenomen omdat verzoeker hiermee niet aantoonde dat deze stukken verkeerd zouden zijn. Bovendien wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer eveneens verwezen naar informatie van 6 oktober 2010 en lijsten van 7 oktober 2010.

Waar verzoeker aanvoert dat uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer niet kan worden afgeleid dat verzoeker mag terugreizen naar zijn land van herkomst, merkt de verwerende partij op dat in het verslag in niet mis te verstane bewoordingen wordt vermeld *“de betrokkene kan reizen”*. Verzoekers beschouwingen falen in feite.

Inzake het tweede middel repliceert de verwerende partij dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering, het verzoeker onmogelijk zou maken om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing vol tegenstrijdigheden staat en dat werd nagelaten de stukken bij te

voegen waarop de beslissing steunt. Verzoekers vage beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

3.1.3. In de repliekmemoire volhardt verzoeker in de middelen zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

3.1.4. Voor een goed begrip worden het eerste en het tweede middel samen behandeld.

3.1.4.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde medische problematiek niet wordt aanvaard als een grond voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Er wordt in de beslissing op gewezen dat de controlearts op basis van de beschikbare medische gegevens heeft vastgesteld dat de aangehaalde medische aandoeningen geen reëel risico inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling in het land van herkomst omdat de behandeling en opvolging er beschikbaar zijn, zodat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Verder wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de controlearts oordeelt dat verzoeker kan reizen, dat de aanwezigheid van familie wel aan te bevelen is en dat verzoeker hiervoor kan rekenen op zijn echtgenote en dochter. Er wordt vervolgd dat de behandeling en de opvolging beschikbaar zijn, dat inzake de toegankelijkheid van de medische zorgen uit informatie waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikt en die zich in het administratief dossier bevindt en waarnaar wordt verwezen in het medisch advies, blijkt dat de gespecialiseerde zorgen in Armenië gratis zijn op voorschrift van de huisarts, dat er in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen en dat de aandoening van verzoeker is opgenomen op deze lijst voor gratis zorgen. Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker een beroep kan doen op de IOM. Er wordt geconcludeerd dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, dat niet blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf, zodat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de correspondentie met professor A.B. en de lijst met zorgen waarvan sprake in de bestreden beslissing niet werden voorgelegd.

De Raad merkt op dat wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), het in het kader van de formele motiveringsplicht volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). De formele motiveringsplicht is dus niet geschonden omdat in de beslissing wordt verwezen naar stukken die niet afzonderlijk aan verzoeker werden meegedeeld. Deze stukken bevinden zich in het administratief dossier, waarin verzoeker inzage kon vragen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.4.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer [of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde] die daaromtrent een advies verschaft.

*Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
(...)”*

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing interne tegenstrijdigheden bevat: er wordt enerzijds overwogen dat verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien ze niet adequaat behandeld wordt, anderzijds wordt gesteld dat deze aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling omdat de behandeling beschikbaar zou zijn in het land van herkomst maar wordt hieraan toegevoegd dat er geen systeem van sociale zekerheid is in het land van herkomst.

De Raad merkt op dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer nagaat of de vreemdeling lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer dit nagaat in het licht van de al dan niet aanwezigheid van een adequate behandeling in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer *in casu* oordeelde dat voor de aandoening van verzoeker een behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat verzoeker, ook al lijdt hij aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit, niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, omdat er *in casu* voor verzoekers aandoening een behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië die toegankelijk zijn voor verzoeker. Er kan niet worden aangenomen dat de bestreden beslissing op dit punt tegenstrijdig is.

Waar verzoeker wijst op het feit dat wordt gesteld dat de behandeling beschikbaar is in Armenië maar dat er geen systeem van sociale zekerheid is, wijst de Raad erop dat de motieven van de bestreden beslissing in hun geheel moeten worden gelezen: zoals verzoeker terecht aanvoert in het verzoekschrift, wordt er tevens op gewezen dat, ondanks het ontbreken van een systeem van sociale zekerheid, de zorgen gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen. Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat de aandoeningen van verzoeker opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen, zodat hieruit *in casu* kan worden afgeleid dat, ondanks het ontbreken van een systeem van sociale zekerheid, verzoeker wel in aanmerking komt voor gratis zorgen. De Raad ziet niet in waarin de bestreden beslissing op dit punt tegenstrijdig zou zijn.

Vervolgens voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker recht zou hebben op gratis zorgen, maar dat deze gevolgtrekking geen rekening houdt met de psychologische opvolging die verzoeker behoeft omdat deze psychologische opvolging wel te betalen is volgens het verslag van de arts-attaché.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er sprake is van de "aandoeningen" van verzoeker en dat de "aandoeningen" van verzoeker opgenomen zijn op de lijst met gratis zorgen. Uit het verslag van de arts-attaché van 8 oktober 2010 dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt dat er inzake de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Armenië wordt vermeld dat psychische zorgen gratis zijn op voorschrift van de huisarts, dat psychische aandoeningen opgenomen zijn op de lijst van gratis zorgen, dat patiënten met psychische aandoeningen medische zorgen kunnen genieten van psychiaters in lokale poliklinieken in de hoofdstad of in de regio's ofwel in gespecialiseerde medische centra, dat opvolging door een psycholoog enkel mogelijk is in de hoofdstad of in drie steden, dat acute psychische aandoeningen of chronische, verslechterde psychische aandoeningen opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen, en dat psychologische opvolging te betalen is. Uit deze opsomming in het verslag van de arts-attaché blijkt duidelijk dat enkel psychologische opvolging te betalen is maar dat voor het overige behandeling mogelijk en beschikbaar is door een psychiater, dat psychische zorgen gratis zijn op voorschrift van de huisarts en dat psychische aandoeningen, onder andere chronische, verslechterde, opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Verzoeker kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat in de bestreden beslissing, waarin verwezen wordt naar dit bijgevoegd verslag, geen rekening wordt gehouden met de psychologische opvolging die verzoeker zou behoeven, gelet op de uitgebreide opsomming van psychische zorgen die toegankelijk en beschikbaar zijn. Evenmin kan worden aanvaard dat de beslissing een tegenstrijdigheid bevat op dit punt.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat, in de mate waarin verzoeker zou dienen gebruik te maken van een te betalen behandeling, er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat verzoeker een beroep kan doen op de IOM, die ondermeer de zelfstandigheid en de integratie wil verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië en tevens terugkerende Armeniërs assisteert bij hun reïntegratie en hen microkredieten verstrekt.

Tevens voert verzoeker aan dat geen rekening werd gehouden met de noodzakelijke psychologische therapie, omdat de attesten van de psycholoog niet in overweging werden genomen zodat geen volledige benadering werd gemaakt van de noodzakelijke therapieën.

Uit het verslag van de arts-attaché van 8 oktober 2010 dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt dat er geen rekening werd gehouden met attesten van een psycholoog omdat het geen medische attesten betreft en dat zulke attesten niet in overweging worden genomen in een medisch advies. Er wordt wel rekening gehouden met het medisch attest opgesteld door verzoekers huisarts dat stelt dat regelmatige opvolging van verzoeker door een psychiater noodzakelijk is. Uit het verslag blijkt verder dat uitgebreid wordt ingegaan op de psychische problematiek van verzoeker, zoals hierboven samengevat wordt weergegeven.

Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn of steunt op een foutieve feitenvinding dat, in het kader van de beoordeling door een ambtenaar-geneesheer zoals vermeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het risico voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker of het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst en van de mogelijkheden van behandeling aldaar, deze ambtenaar-geneesheer enkel rekening houdt met de medische attesten die hem worden voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer geeft een medische beoordeling van de gezondheidsproblematiek van de vreemdeling. Verzoeker toont niet aan dat de attesten van een psycholoog die hij heeft voorgelegd, medische attesten zouden zijn van een arts. Uit de stukken van het dossier en uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de ambtenaar-geneesheer wel rekening heeft gehouden met al de medische attesten opgesteld door een arts, die haar werden voorgelegd. Zoals reeds werd gesteld, is de ambtenaar-geneesheer uitvoerig ingegaan op de psychische problematiek van verzoeker en op de behandelingsmogelijkheid door een psychiater. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde in de bestreden beslissing steunt op het oordeel van de ambtenaar-geneesheer die bij de beoordeling van de medische problematiek van verzoeker heeft beslist geen rekening te houden met attesten die niet uitgaan van een arts en die niet als medisch attest kunnen worden beschouwd. Ook hier kan er niet worden aangenomen dat er in enig opzicht sprake zou zijn van een tegenstrijdigheid.

3.1.4.2. Verzoeker voert aan dat de arts-attaché zich heeft gesteund op verouderde correspondentie van december 2008. Dit getuigt volgens hem van onzorgvuldigheid en een manifeste beoordelingsfout. Bovendien is deze informatie irrelevant.

Uit het verslag van de arts-attaché blijkt dat wordt verwezen naar twee e-mails van professor A.B.: één van 4 november 2008 en één van 25 mei 2009. In de oudste mail, waarvan verzoeker het gebruik betwist, wordt algemene informatie gegeven over de beschikbaarheid van psychotrope geneesmiddelen, over de aanwezigheid van een psychiatrisch kabinet in alle poliklinieken en psychiatrische afdelingen in enkele medische centra, over het gratis zijn van psychische zorgen, over het niet bestaan van een systeem van sociale zekerheid en over het wel bestaan van gratis zorgen en een lijst voor gratis zorgen. Hieruit blijkt dat in deze e-mail enkel algemene informatie wordt gegeven over de medische structuur en het medisch aanbod in Armenië. Verzoeker toont niet aan dat de toestand in Armenië inzake de aanwezigheid van poliklinieken en medische centra, of het systeem van de lijst voor gratis zorgen, gewijzigd zou zijn sedert november 2008. Verzoeker toont bijgevolg niet met concrete gegevens aan waarom deze e-mail niet zou mogen gebruikt worden omdat hij niet recent is. De kritiek van verzoeker in dit verband kan niet worden aangenomen.

Verzoeker toont hiermee evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit onderzoek van de bestreden beslissing en van de stukken van het dossier blijkt dat dit gebeurd is en dat zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van zowel de medicatie als van de noodzakelijke behandeling werden onderzocht. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.1.4.3. Verzoeker voert aan dat uit het verslag van de arts-attaché niet kan worden afgeleid dat verzoeker mag terugreizen naar zijn land van herkomst, zoals nochtans wordt overwogen in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“De controlearts stelt eveneens in haar verslag dat betrokkene kan reizen. Uit beschikbare medische gegevens blijkt niet dat hij momenteel gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of een actuele medische contra-indicatie om te reizen. Aanwezigheid van zijn familie is wel aan te bevelen. Betrokkene kan hiervoor rekenen op zijn echtgenote en dochter.”

In de bestreden beslissing wordt hier dus enkel gezegd dat verzoeker kan reizen. Verder in de bestreden beslissing wordt overwogen dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG noch op artikel 3 van het EVRM.

Uit het verslag van de arts-attaché van 8 oktober 2010 blijkt dat zij oordeelt:

“De betrokkene kan reizen: dr. S. attesteerde op het gedetailleerd medisch attest 15/8/2010 dat betrokkene (op dat ogenblik) niet kon reizen naar zijn herkomstland omdat zijn familie in België was en noodzakelijk was voor ondersteuning van de patiënt. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt nochtans niet dat er sprake was van een instabiele medische toestand of een strikt medische contra-indicatie om te reizen, noch dat betrokkene gehospitaliseerd was (noch dat er een hospitalisatie voorzien werd). Ook nadien werden door de betrokkene geen aanvullende medische gegevens ter beschikking gesteld waaruit dit zou blijken. De ondersteunende aanwezigheid van familieleden (zijn gezin) is, gezien de aard van de medische problematiek, wel aan te bevelen.”

Hieruit blijkt dat de omstandigheid dat verzoeker kan reizen, zoals wordt overwogen in de bestreden beslissing, steunt op de stukken van het dossier meer bepaald het verslag van de arts-attaché van 8 oktober 2010. Verzoekers bewering dat dit niet zo zou zijn, kan niet worden aangenomen. Uit dit verslag blijkt dat de arts-attaché rekening heeft gehouden met het medisch attest van verzoekers arts maar heeft geoordeeld dat verzoeker nu wel kon reizen en uiteenzet waarom.

Er is evenmin sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker slaagt er immers niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing op dit punt steunt op een foutieve feitenvinding.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, ter zake dienende en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout of van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.4.4. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker voert aan dat er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat verzoeker niet het voorwerp mag uitmaken van een vernederende of onmenselijke behandeling en dat de behandeling moet aanwezig zijn in het land van herkomst, maar dat *in casu* in de bestreden beslissing geen onderzoek wordt gevoerd naar de psychologische opvolging van verzoeker in Armenië.

Zoals uit het hierboven gestelde reeds is gebleken, bevat de bestreden beslissing wel degelijk een afdoende motivering inzake zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van medicatie en van de benodigde psychische behandeling voor verzoeker. Inzake de attesten van de psycholoog werd eveneens geoordeeld dat deze op goede gronden niet in overweging werden genomen. Verzoekers bewering kan niet worden aangenomen, zodat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM.

Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.1.4.5. Ter zitting voert de raadvrouw van verzoeker aan dat zij pas na inzage in het administratief dossier en raadpleging van de stukken daarin, heeft kunnen vaststellen dat inzake de behandeling en beschikbaarheid van zorgen aangaande de oftalmologische problemen van verzoeker geen afdoende motivering terug te vinden is in de bestreden beslissing of in de stukken van het dossier en dat slechts wordt verwezen naar adressen van klinieken onder de vorm van een raadpleging van een Armeense telefoongids.

De Raad stelt vast dat een nieuw middel niet slechts voor het eerst ter zitting kan worden aangevoerd. Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Uit het verslag van de arts-attaché van 8 oktober 2010 blijkt dat daarin wordt overwogen “*Verwijzend naar de informatie dd. 6/10/2010, afkomstig van de Armeense gouden gids (bekomen via <http://www.infobel.com/nl/world/Teldir.aspx?url=http://www.yellowpages.am/htmlfix/yp.htm>) blijkt dat er in Armenië verschillende medische centra zijn, inclusief oftalmologische centra en een universitaire oftalmologische afdeling, en dat behandeling van oftalmologische aandoeningen en oogchirurgie beschikbaar zijn in Armenië.*”

Hieruit blijkt dat verzoeker die samen met de bestreden beslissing in het bezit werd gesteld van dit verslag, reeds bij het indienen van zijn beroep op de hoogte was van dit gegeven en reeds in het inleidend verzoekschrift hierop kritiek had kunnen uiten.

Het nieuwe middel ter zitting aangevoerd, of de uitbreiding van de in het verzoekschrift aangevoerde schending van de motiveringsplicht, is niet ontvankelijk.

3.2.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel

Het redelijkheidsbeginsel, ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State, houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen.

Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling.

Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.’

De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad van State dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.

De bestreden beslissing wordt enkel op eigen, niet onderbouwde veronderstellingen gesteund, zodat er eigenlijk nooit enige redelijke afweging van de feiten gebeurd is.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker zich beperkt tot vage beweringen maar niet op basis van concrete elementen uiteenzet waarom de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker blijft dienaangaande in gebreke. De verwerende partij benadrukt dat de gemachtigde geheel terecht heeft geoordeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond diende te worden verklaard. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die zijn situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.

3.2.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in de middelen zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

3.2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. *In casu* is dit niet het geval. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing enkel steunt op eigen niet onderbouwde veronderstellingen van de verwerende partij. Uit de bespreking van het eerste en het tweede middel is reeds gebleken dat de bestreden beslissing steunt op een verslag van de arts-attaché en op stukken die terug te vinden zijn in het administratief dossier. Er kan dus niet worden aangenomen dat de beslissing zou steunen op *“niet onderbouwde veronderstellingen”* van de verwerende partij of dat er sprake zou zijn van een wanverhouding in enig opzicht. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en elf door:
mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET